

sigt fortsat at lade denne del af konkurrencelovens anvendelsesområde varetage af Konkurrencerådet.

Ifølge § 2, stk. 3, skal statslige og kommunale myndigheder m.v., der udøver erhvervsvirksomhed og fastsætter regler for denne erhvervsvirksomhed, anmelde reguleringen eller beslutningen til Konkurrencestyrelsen. Ved »udøves« forstås, at statslige og kommunale myndigheder alene forestår en erhvervsvirksomhed eller er repræsenteret i den pågældende erhvervsvirksomheds styrende organ. Det kræves ikke, at myndigheden har bestemmende indflydelse i erhvervsvirksomheden for, at anmeldelsespligten indtræder. Anmeldelsespligten omfatter tillige koncessionsvilkår. Ved anmeldelsespligten sikres, at Konkurrencerådet får mulighed for at blive bekendt med de tilfælde, hvor offentlige myndigheder optræder i dobbeltfunktioner.

Anmeldelse af myndigheders regulering m.v. af erhvervsvirksomhed, som udøves af myndigheden selv, skal alene ske i tilfælde, hvor erhvervsvirksomheden har betydning for konkurrencen.

Erhvervsministeren fastsætter efter at have indhentet udtalelse fra Konkurrencerådet de nærmere regler for anmeldelsespligten, jf. § 2, stk. 3. Det forudsættes, at de nærmere regler gøres så smidige, at kun de oplysninger, som vedrører forhold af betydning for konkurrencen, indsendes til Konkurrencestyrelsen.

De anmeldte forhold er offentligt tilgængelige i Konkurrencestyrelsen, jf. § 13, stk. 2.

Til § 3

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til § 3 i den gældende konkurrencelov.

Bestemmelsen indebærer, at der skal foretages en afgrænsning af løn- og arbejdsforhold over for erhvervsvirksomhed. Det forudsættes, at bestemmelsen administreres i overensstemmelse med hidtidig praksis. Undtagelsen omfatter herefter kun forhold, der vedrører egentlige løn- og arbejdsforhold, og alene forholdet mellem arbejdsgiver og arbejdstager i denne forbindelse. Dette gælder, uanset om forholdene er indeholdt i kollektive overenskomster.

Til § 4

EU-konkurrencereglerne finder anvendelse, når der kan konstateres en mærkbar påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne, mens de nationale konkurrenceregler finder anvendelse på konkurrencebegrænsninger, der udspiller sig inden for de enkelte medlemsstaters territorialgrænser. Der vil dog i et vist omfang være en overlappning mellem anvendelsesområdet for EU-konkurrencereglerne og

de nationale konkurrenceregler, idet f.eks. EU-konkurrencereglerne kan anvendes ikke blot, hvor der i en konkurrencebegrænsende aftale eller adfærd deltager virksomheder fra flere medlemsstater, men tillige, hvor de deltagende virksomheder er beliggende i en enkelt medlemsstat, hvis aftalen m.v. gør det vanskeligere for virksomheder fra andre medlemsstater at trænge ind på den pågældende medlemsstats område.

Hensigten med lovforslagets § 4 er at indføre one-stop-shop princippet, det vil sige et princip om, at konkurrencebegrænsende aftaler m.v. som udgangspunkt enten skal behandles efter EU-konkurrencereglerne eller efter de nationale konkurrenceregler. Dette er en lovfæstelse af praksis efter den gældende konkurrencelov.

Af lovforslagets § 4 fremgår, at en aftale m.v., der har fået en individuel fritagelse efter Traktatens artikel 85, stk. 3, ikke vil være omfattet af forbudsbestemmelserne i lovforslagets kapitel 2.

Endvidere vil aftaler m.v., der er omfattet af en forordning om fritagelse eller undtagelse af visse kategorier af aftaler m.v., ikke være omfattet af bestemmelserne i lovforslagets kapitel 2.

En aftale m.v., der opfylder betingelserne i en EU-gruppefritagelse eller EU-undtagelse, opnår samme retlige gyldighed og fordele, som opnås ved, at Konkurrencerådet træffer afgørelse om individuel fritagelse efter § 8, stk. 1. Fritagelsen opnås uden forudgående anmeldelse af aftalen m.v. til Konkurrencestyrelsen og dermed uden, at der er foretaget eller skal foretages nogen undersøgelse af eller træffes nogen afgørelse om, at den pågældende aftale opfylder betingelserne i § 8, stk. 1. Aftaleparterne kan derfor selv vurdere, hvorvidt en aftale m.v. er omfattet af en EU-gruppefritagelse eller EU-undtagelse.

Til § 5

§ 5 undtager aftaler, vedtagelser og samordnet praksis inden for samme virksomhed eller koncern fra forbudsbestemmelserne i lovforslagets kapitel 2. Bestemmelsen forudsættes administreret i overensstemmelse med EU-konkurrenceretten for så vidt angår koncernforhold.

Dette er ensbetydende med, at forbindelserne mellem virksomheder, der tilhører samme koncern i egenskab af modervirksomhed og dattervirksomhed eller i egenskab af dattervirksomheder under bestemmende indflydelse af samme modervirksomhed, ikke udgør en aftale eller samordnet praksis og dermed er omfattet af undtagelsen. Dette forudsætter, at virksomhederne udgør en økonomisk enhed, inden for hvilken dattervirksomheden eller dattervirksom-